

אריאלה הדר	23.8
ערן פרימוסט	24.8
אייל גולן	
הדסה ניימרק	

אלעד פרחי (נכד ווטרמן)	26.8
בלנש לוי	27.8
רינה לופוב	29.8

#x#

23.8 תמר ומיקי הרמן (ריפקינד)

26.8	אביבה ואריק לינטון
27.8	אילזה ואדם בן-חנור
	ליאונרד ורמי גולן

#x#xx#

ת ר ב ו ת ת ר ב ו ת

נ ט י פ י ק י ע

- ערב של רישמי מסע.
- גילויים ראשונים של תחביבים ותיקים
- הרכבים חזותיים, כלים וקוליים בלעדיים וחד-פעמיים לערב זה.

- משב רוח קריר משהו, בערב קייץ חם.

...דערד

כ ל ז א ת ב י ו ס ר ' - ב ע ר ב

בשעה 21.30 בחדר אוכל הישן והטוב.

ל ה ת ר א ר ת !

מה נשמע ?

נפתח בנושא השגור כפי כל - החום. כמו שהבטיחו בכלי התקשורת - החום ירד מעט ואפשר בערבים קצת לנשום...

* בענין הבנים החוזרים לבקור מרחבי העולם. ארז אפרוט וחברתו שרה נחתו עלינו הישר מאנגליה הקרה, לפי צבע עורו של ארז..

* כמו כן חזר מטיול באירופה יענקלה לוסטיג, שיהיה עמנו תקופה קצרה ואח"כ יעבור לנאות מרכזי לאמן שם. יענקלה - בהצלחה, ושמור על קשר.

* ועוד חוזרות מחו"ל - בלינדה ופרל בן-עטר, אחרי טיול באנגליה וברודזיה, שמחים לקבל אתכן חזרה. פרל אומרת: "עכשיו אני יודעת למה עזבתי את הארץ הזאת".

* ואחרונה שחזרה הביתה, לא בדיוק מחו"ל, גליה טוביאס עם בתה הגר. אל יונתן שצפה להן בקוצר רוח בעודו נמצא בסבב קליטה - שבוע כמציל בבריכה - ולסבא וסבתא הטריים - אז לכל הנזכרים לעיל, ב ר ו כ י ם ה ב א י ם . .

* ליאוני גולן והלן ליפשיץ יצאו ביום א' לקורס גיור בקבוץ שלוחות, עמוסות במלחת חצאיות חדשה, שיהיה בהצלחה.

* עונת הקייטנות נסתיימה. נתראה בשנה הבאה.

* שירה נכנסה לגן רימון, בעוד אני יוצאת לשנה במכון הציוני באורנים. השתלבות מהירה לשתינו..

* כולנו קבלנו השבוע את דף התקציב המעודכן, והמצב לא בכי טוב. כמו שאני שומעת בשלחנות בזמן ארוחת הבקר.

* בסופשבוע הזה מתחיל חוג "חינוך לקראת זקנה" בהנחיית גרשי ואירנה נמסר שיש הענות ונרשמו מעל 20 איש. אך כמה צעירים נוספים לא יזיקו.

* ברוכים החוזרים גם לדוד וענת ארנברג.

* וידיעה שהגיעה באחור למערכת: דרור קולינס סיים בהצלחה לפני שבועות אחדים את קורס מאמני הכדורסל במכון וינגייט. יישר כוח, דרור.

* ידיעה לפני סיום - נכד שישי נולד לאלן ואליין מבני הזוג איסטון שבגמלא. כן ירבו.

להשתמע,

מ ר ג ל י ת . ס .

תוספת של הרגע האחרון: ביום שלישי יוצאים גבי, נורית והילדים לשנת שרות במשק צעיר. (מצפה שלם). נורית מזמינה את כל מי שעובר בדרך לאילת או הדרום לסדר לשנות כוס קפה.

לגילה ומקס מדר - צאתכם לשלום ושובכם לשלום...

והפעם באמת: שרון ועופר הגיעו - קליטה נעימה.

נמסר לפני שבוע על ידי טוטסי (רכזת הגיל הרך) רצילה, (מנהלת בית הספר).

המאמר הבא הופיע בעתון "דבר" השבוע ומדבר בעד עצמו.
נשמח לשמוע את התייחסות הציבור לנושא לפני שנגיע
אנו למצב של עין-הכרמל. (למי שלא יודע, אין עדיין צרות
ל 2 פעוטונים, לבית התינוקות, לכיתות ג'-ד' ולכיתות א' - ב'.

מי יטפל בילדינו הרכים

פרק א'

אף אחד לא חייב לטפל בילדים שלה"

זהו משפט נחמד וחביב ומוכר מאוד ב"רחוב" הקיבוצי של היום, גם פשוט והגייוני מאוד, ממש מובן מאליו, לא? כי כאמת למה צריך "להכריח" כחורות אחרות שכבר "נתנו" בחינוך, או רק השתחררו מהצנא ואין להן ילדים, להיות מטפלות בגיל הרך, בזמן שהיא עוד לא "נתנה" למרות שיש לה ילדים קטנים, כי היא סתם "לא רוצה" - והרי אף אחד לא רוצה לעבוד בחינוך.

ובכן, משפט שהוא כפתח וספר. צפיחית כרכש ממש. ואני טוען (כמובן, כי אני הרי "אינטרסנט") - אני טוען: רעל, רעל מוכו.

מתי זה קרה לנו ממתי משבצים אנשים לעבודה בקיבוץ עלישי קריטריון של מידת ה"רכוש" האישי שלהם במקום העבודה - לטוב או לרע? ממתי חדל הקיבוץ להיות אחראי, כגוף קולקטיבי, לכל החברים והילדים שלו? מה עם חולים, למשל? נכון, "אתה לא חייב לטפל בילד שלי וגם אני לא חייב לטפל בחולה שלך". ומה עם חרדי חולים? ומה עם טיפול בקשישים ככלל - הרי במובנים רבים הם זקוקים לטיפול כמו ילדים. ומה עם הוצאות כספיות

ענקיות (מוצרכות כמוכו והכרחיות) על טיפולים רפואיים למשל, למיניהם, "בילד שלך" או "באבא שלך" או "באבא שלך" - למה אני חייב? אם נחזור לילדים: "לי יש רק ילד קטן ולך שלושה, אז את חייבת 'לתת' לפני, ו/או סי שלושה. יותר מזה:

"הילדים שלך 'קשים' ואף אחת לא מוכנה לעבוד איתם, ושלי לא". או מה הנוסחה במקרה כזה? אני שוב מגזים? האומנם לא יצא לכם לשמוע פנינים כנ"ל ברחוב הקיבוצי שלנו? או דוגמא נוספת, מתחום אחר לגמרי: "אני בדרך כלל לא אוכל ארוחות ערב בחדר האוכל/לא משתתף במסיבות ליל שבת - למה אני חייב להיות תורן בשבילך?" באמת לא שמעתם? אני שמעתי, והרבה, בעיקר תוך כדי התפקיד הנ"ל. ומה שהעצב אותי במיוחד הוא, ששמעתי תרכיז רעל כנ"ל (לא, דווקא לא כלפי אישית) לא רק מפי "יושבי קרנות" של הרחוב הקיבוצי, אלא גם מפי אנשי ממסד מרכזיים ביותר.

לדעתי זה יוביל - ובקו ישר כחץ - לכך, שאם אמנם "אף אחד לא חייב לטפל בילדים שלה", אז כאמת היא תטפל בילדים שלה בעצמה. ודי לחכימא. ו"א, אני טוען שהמשפט המכוער רלעיל אינו רק סתם "לא קיבוצי", הוא כפירוש אנטי קיבוצי, זוהי פגיעה בגרעין של רעיון הקיבוץ, בעיקרון המרכזי ביותר שלו.

את ה"פרה" הזאת, שנתקדשה איכשהו, וכן כל משפחתה - אחיותיה וצאצאיה, וראינו שיש גם כאלה - צריך אם כן להרוג אחת ולתמיד, ומהר וחזק. לדעתי זהו גם תנאי, שכמובן אינו מספיק, אבל כדאי הכרחי לכל נסיון של מציאת דרכים אחרות, נכונות, יעילות יותר, לפתרון הבעיה של טיפול בגיל הרך, כי הרי הכרחי להשתחרר לשם כך מה"פתרון" שהיא נותנת.

אבל אין דרכים אחרות, אתם אומרים - אין כדירה. מה פתאום? אני טוען שדווקא יש. יותר מאחת. אולי אפילו הרבה יותר.

אני יכול לחשוב ולהצביע על שלושה כיוונים, שכל אחד מהם נותן מספר דרכים אפשריות.

חסכון בכוח אדם: זאת אפשר להשיג בצורות שונות. למשל, הגדלה של יחידות-טיפול (ואיחוד פעוטונים, איכלוס מקסימאלי וכו'. או למשל, הפחתת הפונקציות הטיפוליות הנדרשות היום והעברתן לבתי ההורים (לינה משפחתית) דוגמא: שליחת הילדים אחה"צ, כיטול הרחיצה בבית הילדים וכו'.

"המטפלת הקבועה והוותיקה ביותר בגן הילדים שלנו היא שרה-בטי, מתנדבת מאנגליה..."

עידוד אנשים לעבוד בגיל הרך. כאן, מעבר להעמקת הירדע, העניין, ההכשרה, המוטיבציה וכו', ראוי לחשוב גם על עידוד במישורים קונקרטיים יותר. למשל: בגיל הרך יעברו חמישה ימים בשבוע. וכיוון שמתבקש מאליו, כמובן: מציאת אנשים נוספים, שאינם עומדים כרגע לרשות המשק כמועמדים פוטנציאליים לעבודה בגיל הרך.

כאן אני צריך לסטות לרגע ולהירדש בקצרה לשאלה: מדוע חסרים אנשים (מטפלות) איטה הס?

הרי לא תמיד היה מחסור כליכך בלתי נסבל במטפלות: הרי פעם כל האמהות שלנו היו מטפלות, והרבה שנים, ולא היה מחסור. בוודאי גם אין היום יותר ילדים. או מה קרה?

ובכן, הסיבות ודאי רבות ומורכבות, אבל לדעתי, גם ללא מחקר מעמיק, אפשר להצביע על העיקרית שבהן: יותר ויותר אנשים (נשים) פונים ללימודים ו/או לעבודת-חוזר ויוצאים ממעגל העבודה הפנימי בחצר הקיבוץ.

אני לא רוצה להכנס כאן לשאלה אם זה "טוב" או "רע" (ברחוב הקיבוצי, נכון לעכשיו, זה ודאי נחשב "רע"), ואינו עמדה צריך הקיבוץ לנקוט כלפי התופעה הזאת בכלל. אבל אין לי ספק, גם אם נחליט שהתהליך הזה הוא דבר "רע" לקיבוץ ויש לגבולו - לא נצליח, ולא בגלל שאנחנו חלשים, אלא בגלל שהמציאות חזקה יותר. והמציאות לענייננו היא, שזהו תהליך שעובר על החברה המערבית כולה (בעיקר על הנשים), לפחות על השכבות הסוציאלקונומיות המקבילות לנו. הוא עובר אסיכון על ישראל בכלל ועל התנועה הקיבוצית בפרט.

הדרך הטבעית והמקובלת ביותר לנסיון למציאת אנשים נוספים היא קליטה. על כך אני גם שומע לאחרונה שנעשים מאמצים רציניים, ובהיקף לא קטן, לקליטה מאסיבית. אינשאללה:

אבל יש עוד אנשים בארץ - לא רק חברים ומועמדים בקיבוץ. למשל, אנשים ממשקים אחרים, בשנת חופש. יותר מזה, וכאן - נחשטם - אני מגיע ל"פרה הקרושה" השנייה.

פרק ב'

"מטפלות שכירות? - השתגעתי?"

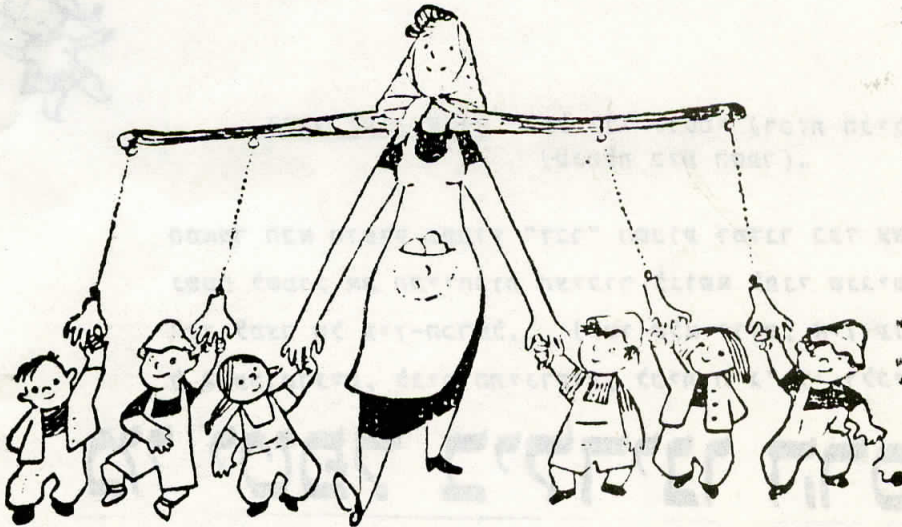
אקדים ואומר, כדי שלא תקפצו שוב, שאני לא בא להמליץ על מטפלות שכירות. אני כן בא להסיר

- ולו לרגע - את הקדושה של הפרה הזאת ולטעון שגם זאת היא אפשרות, שמותר:

עבודה שכירה כבר יש לנו מזמן גם בגיל הרך הנימוקים ששמעתי עד עכשיו, כל אימת שהצעת רק לברוק ולדרון, כנ"ל, באפשרות של מטפלות שכירות, היו: א. "השתגעתי?": ב. "גננת זה לא מטפלת, זה משהו אחר" (כמה, בעצמם - מה יותר גרוע? ואולי, פשוט, לגננת שכירה כבר התרגלנו? ג. "אוי, רנ"י: ד. "תדר מהקשקוש הזה". אכן טיעונים כבדי משקל, אך איכשהו לא מספיקים אותי.

כדי לרכך (ואולי) את ההלם, רק אצביע על כמה עובדות ועדיין בלי לנקוט כאן עמדה:

א. אין ספק שיש במטפלות שכירות לא רק חסרונות, אלא גם יתרונות, ודאי כמה שנוגע לילדים עצמם.

ב. העניין העקרוני של "מלחמת מעמדות", "ניצול השכיר", "פועלי כל העולם", "מעמד אדונים" וכו' - אני אישית מזמן מרגיש שזה כבר לא כליכך ברור לי (ואם בכלל היה אי-פעם, מאז עמדתי על רעתי), ורואי לא במציאות של שנות ה-80. ג. בארץ יש אבטלה, איד זה מתיישב עם "ניצול"? ד. הטענה של ה"משקיסטים" שנפסיד כסף אינה לעניין, כי זהו בעצם הכסף שעובדי החוץ מכניסים, פחות או יותר, כשהשכירים באים כמקומם, כנ"ל.

לסיום חלק זה אני רוצה שוב להדגיש: השאלה הרלוונטית איננה, או לפחות לא צריכה להיות, אם מטפלות שכירות זה טוב או רע. השאלה היא מה האלטרנטיבה הפחות גרועה/היותר טובה בין כל האפשרויות שהצבעתי עליהן.

מה יקרה בספטמבר (או אפילו לפני כן)? ובכן בספטמבר כבר לא תהיה מחלקת הנח"ל (הגרעין יגיע רק בינואר). המורים, התלמידים והסטודנטים יחזרו ללימודים, ומספר המתנדבים אף הוא יתחיל לקטון (ולקראת חג המולד, כמו תמיד).

הגיל הרך יוצר מגבלה נוספת, חריפה, שאיננה בענפים אחרים: בגיל הרך לא מספיק סתם "חייל" (ובכונות הזכורות לטוב, למשל, זה ברור לכל כן מספיק): גם חייל מקצועי לא מספיק. מה שדרוש וחינוכי, על דעת כל אנשי החינוך, ספרות החינוך ומקרי החינוך, הוא "חייל" מקצועי קבוע.

כלומר, אנחנו מדברים על הרמות הקבועה המפורסמת, החיונית להתפתחות תקינה של פועל זה - מאיתנו והלאה גם כיום, בפעוטונים רבים, זה הרקע לפעפוע המתמשך הנ"ל, שאין רואים את סופו. האם באמת אנחנו חייבים לוותר מראש על מרכיב כליכך מרכזי ומינימלי בחינוך פעוטים כמו דמות קבועה? אני, אגב, כשלעצמי - והפעם ב"כובע" של הורה - לא מצפה היום מבתי הילדים בהם נמצאים ילדי ליותר מאשר "אחזקה תקינה" כלומר, לקבל את הילד ב-4 בריא ושלם פיזית ובמצב רוח נסבל. אשר לפעולות העשרה למיניהן שכרוכות בהכשרה וידע מקצועי של מטפלות - כבר כמעט שכחתי שיש דבר כזה, ואם בכל זאת ניתן פה ושם, "הרווחתי". אבל להשלים? - לא השלמתי, לא צריך להשלים, אסור להשלים.

קוריוז: אתם יודעים מי כרגע המטפלת הקבועה הוותיקה ביותר בגן הילדים שלנו? לא תאמינו שרהיבטי. שרהיבטי היא מתנדבת מאנגליה, בת 18 לערך, חמודה מאוד (וגם חיצונית...). שרהיבטי כבר יודעת 20 או 25 מלים, בעברית, כי היא עובדת שם כבר חמישה חודשים שלמים, והילדים לימדו אותה אבל שרהיבטי כבר חוותה בימים אלה לאנגליה ויהיה - קורה - פנצ'ר בגן.

ובכן, זהו המצב היום. בספטמבר, ככל הנראה כרגע, יתמעט עוד יותר, ובאורח קיצוני, "הדמויות הקבועות", ואפילו "חיילים פשוטים" יהיו מצרך נדיר ביותר, גם אם נצליח לגייס, כמו שהיה בתקופתי כסדרן, עזרה מענפים אחרים לגיל הרך פשוט לא יהיו. ובאמת, "לא יקרה שום דבר", כולם ימשיכו לחיות ו"נעבור גם את זה". אתם יודעים מה? - אפילו כזה אני כבר לא כליכך בטוח. וידוע לי שיהיו עוד הרבה חודשים ואפילו שנים גם אחרי ספטמבר.

אני בטוח שיש דרכים למנוע "ספטמבר שחור" חלק מהן הצעתי לעיל ורואי ישנן נוספות. אין לי גם ספק, שחלק מהאפשרויות ניתנות ליישום. ואפילו מהיר - בוודאי כשחושבים על האלטרנטיבה. ויפות חמש שנים קודם.

רנ"י, עלון עידוהברמל

תוספת שנמסרה השבוע בידי ט ו ט י . היום אנו לא מדברים על מאמר בעיתון "דבר", או על מה שקורה בעין כרמל, או לפי דברי תמר ר. בהרבה קיבוצים אחרים. אנו מדברים על מה שקורה או לא קורה אצלנו בכפר הקטן ומאוכלס הילדים שלנו. לנו יש 5 פעוטונים, גנון אחד, ושני גנים, כלומר 86 ילדים, ועוד היד נטויה. במצבת כוח אדם לשעת תשמ"ח חסרים לנו עשרה מטפלים!! מהיכן תבוא הישועה? מהי בעצם הבעיה?

- (1) האם אנשים לא מוכנים לעבוד בחינוך, ואם כן, מדוע?
- (2) האם המערכת עצמה ברגנית מדי ולא מוכנה לקבל כל אחד?
- (3) האם אנו דורשים טיפול אינטנסיבי מדי לילדינו, ולכן מנפחים את כוח האדם יתר על המידה?
- (4) או האם פשוט אין אנשים?

למצב בבתי הילדים יש השלבה ישירה לרוב המערכת, מאחר ו-- ילדים מטופלים = ילדים מאושרים ומעושרים. ילדים מאושרים = הורים רגועים. הורים רגועים = הורים יעילים בעבודה.

ה א י ס י ש ל מ י ש ה ו מ ה ל ה ו ט י ק ?

את הראיון עם תמר וולפין קבעתי בלי שום כוונות מיוחדות, מלבד העובדה שעברה מחצית הקדנציה שלה בתור רכזת ועדת החינוך של התק"ס. בהפסקת הקפה של צוות חדר האוכל, שאיתו נמנית תמר השבוע, התחלנו לדבר. בינתיים התברר לי שגם בבית נושא החינוך בוער מכל הכיוונים, וכתוצאה גליון זה הפך (כמעט) ל"איגרת לחינוך" בזעיר ענפין.

אננה

"התחלתי לעבוד לפני שנה. לפני זה הלכתי להתייעץ עם כמה אנשים, גדולי החינוך בתנועה. ניסינו לחשוב מה בעצם היעדים, שוחחנו על רעיונות נשגבים, ומהר מאוד הגענו למסקנה שכעת הכל עומד בסימן המשבר הכלכלי. למשבר זה יש ספיחים של משבר חברתי,

המשבר הכלכלי

כאתגר וכמנוף

משבר ערכים ותחושה של אי נחת. מההתחלה ההרגשה שלי היתה "אם זאת המציאות, היא מוכרחה להפוך לאיזושהי הזדמנות שצריכים לנצל אותה. כלומר לבחון את עצמנו מה הם הדברים העיקריים, ה"טלית ותפילין", ומה הדברים שאפשר לוותר עליהם או יכולים להשתנות. מה בעצם הייחוד שלנו בחינוך הקי-בוצי, שעליו צריך לשמור ולאורו צריכים לפעול. על זה חייבים לשמור. ואז צריכים אולי להפשיט כל מיני קליפות של הרגלים ומיתוסים.

היציג לי כמה הזדמנויות לפעול בזה השנה.

בעקבות התלונות הקשות לגבי יוקר בתי הספר התיכוניים החלטנו לערוך בדיקה כלכלית לעשרים בתי הספר התיכוניים.

בדיקת

בתי הספר

התיכוניים

אמרנו לעצמנו "בואו נבדוק עם יש לנו בכלל מודל מסוים של בית ספר שנוכל להמליץ עליו, ואחר כך נגיד "מה המחר של מדיניות חינוכית". אז נצטרך להחליט - שווה לנו או לא שווה לנו. יכול כמובן גם להיות שנגיע למסקנה שזה שווה לנו אבל אנחנו לא יכולים! ואז צריכים להחליט על מה מותרים... את הבדיקה עשינו בבתי הספר עצמם, ולכל מרתון כזה הזמנו את נציגי

הקיבוצים השותפים. אחרי ככלות הכל, בתי הספר שייכים לקיבוצים, ונציגי הקי-בוצים צריכים לגלות עניין ו"לשבת לבית הספר על הזנב". בלי זה אין טעם לבדיקה שלנו. זאת הסיבה שהטרחנו את עצמנו ונסענו לבתי הספר עצמם, מ"הר וגיא" בצפון ועד "שער הנגב" בדרום. (אגב. ב"עמק החולה" לא היינו. אנו נהיה בקרוב.)

כתוצאה מהמרתונים למדנו וקיבלנו גם כמה הפתעות. למשל, בבית ספר מסוים, שהוא היקר ביותר בתנועה, התברר שאף פעם לא עבדו לפי תקציב! היתה יד חופשית ולא בדקו כמה הוציאו. עשו עבודה נהדרת - אבל בלי שום חשבון! שם כמובן השנה כבר התחילו לבדוק וזה יתבטא גם בהוצאות.

חשוב היה לנו לעמוד על הייחוד החינוכי של בתי הספר שלנו. הם אמורים, למשל, לתת פתרון למירב האוכלוסיה - וזה דבר חשוב ביותר. (כאן אני הערתי שנתון זה לא כל כך מורגש אצלנו בכפר הנשיא - א.ס.) האמת היא שנתונים אלה לא נבדקו מספיק לעומק, ובשנה הבאה אנו מתכוונים לבדוק את אחוז הנשירה.

עוד הפתעה היתה לגלות שמורים שכירים יותר יקרים מאשר מורים חברי משק. ולמרות שאולי לא נצליח להכניס בשנה הבאה עוד 30 חברי משק לכל בית-ספר, כקו לשנים הבאות הנתון הזה צריך בהחלט להלקח בחשבון.

גורם מייקר נוסף הוא המספר הרב של "לווינים". הרי זה פועל כך: קיבוץ מסוים צריך לשלוח כך וכך עובדים לבה"ס. אין לו מספיק מורים, אז מתפשרים ושולחים עוד שתי מזכירות, ועוד כמה ספרניות. לא השוינו לבתי ספר בעיר, אבל השוואה בתוך התנועה מראה שאפשר גם אחרת.

המשך

א י ח ו ד

ב ת י ס פ ר

מ ק ר מ י ס

הנושא השני שאליו התייחסנו עקב המצב הכלכלי הוא ^{סגירת} בתי הספר היסודיים. לפני שנכנסתי לתפקיד לא צפיתי שאצטרך להתמודד עם השאלה, בהיקף כזה, אך בדיוק כשאני התחלתי לעבוד, נכנס גם מר שושני לתפקיד, ואחד הדברים הראשונים שבהם הוא טיפל היה "צמצום התקנים"! חודשים רבים עסקנו באופן אינטנסיבי ביותר בנושא - בשני מישורים: ראשית, המאבק עם משרד החינוך, בעיקר על אורכת זמן, ובסופו של דבר נענו כל התביעות שלנו ממשרד החינוך, גם לגבי גודל התקנים, וגם לגבי מניעת פיטורי מורים חברי קיבוצים.

המישור השני היה פנימי. איך ואיפה יקומו בתי ספר אזורים? מה יהיה גודלם? לענין ה"מיפוי" אנחנו פועלים גם דרך הוועדות המחוזיות הפועלות כל הזמן, אבל אנחנו מעורבים גם במה שקורה בין הקיבוצים. הרי כל אחד אומר: "אני בעד בית ספר אזורי, אבל אצלנו"! לכן גייסנו גם את וועדת התכנון של התנועה שיציעו הצעות מיפוי יותר "אובייקטיביות" המילה האחרונה תינתן בוועדה משותפת שלנו ושל נציגות של הנהלת משרד החינוך.

מ י י כ ת י ב

ת ק נ ו נ י

ע ב ו ד ה

ב ב ת י י ל ד י ס

.....

מ ט פ ל ת ?

מ ל ו ר ה ?

מ ח נ כ ת ?

נושא "מספר ימי העבודה בחינוך" עלה אף הוא על הפרק. "גבישים" (זוכרים את החוברת שהיתה ה"תנ"ך" של מרכזי המשק בנושא?) יצא לפני 15 שנה ויותר, והעידוכונים היחידים הוצאו על ידי וועדת המשק. לא ראינו לנכון שגוף מחוץ לוועדת החינוך יכתוב את התקנונים והתחלנו ממש לעבור מגזר מגזר, ולהוציא תקנונים לעבודה. בינתיים עברנו על הגיל הרך, מטפלות ב"ס, מורים ומטפלות נעורים. בסופו של דבר נוציא את כל תקנוני העבודה באוגדן אחד. אחד הקטעים המעניינים בעבודה הזאת היה - עבודת מטפלת הנעורים.

אנלי כאן אנחנו עומדים בפני התמורה הרצינית ביותר. היום, כשיש לינה מש-פחתית, כשבתי הספר יהיו כמעט כולם מחוץ לבית, כאשר הבית כבר אינו בית כולל, המטפלת היא למעשה המחנכת הקיבוצית, ובית הילדים הוא המקום שבו צריכה להתרחש האינטראקציה החברתית של ילדי הקיבוץ ביניהם, ושל ילדי הקיבוץ עם הקיבוץ. לפי זה צריכים לראות את בית הילדים, ואת המטפלת. אנחנו בכלל מתלבטים מאוד לגבי השם "מטפלת", ואני אמרתי בהלצה שניתן פרס למי שיציע שם מתאים. (אני מציעה "מחנכת בית" - בקיצור: מ"בית. א.ס.). עד עכשיו המטפלת לרוב היתה "מחנכת בחסות המורה", וזה ישתנה.

ב ג י ל

ה ר ר

הנושא המטריד מאוד הוא "כוח אדם בגיל הרך": אמרנו שבית הספר התיכון הוא יקר. הוא עדיין יותר זול מאשר החינוך בגיל הרך. אם בפעוטון יש מטפלת לכל 2½ ילד (וזה אפילו מה שמומלץ בתקנון) זה מאוד מאוד יקר. אבל זאת רק חצי צרה - הצרה האמיתית היא שלא מוצאים את האנשים למלא את התקנים האלה. אנחנו רוצים הרבה ילדים, יש לנו, ברור השם, הרבה ילדים. אנחנו רוצים קבוצות קטנות לכל מטפלת. אנחנו רוצים רמת חינוך מסוימת (ולא תמיד מקבלים אותה). אם דיברנו קודם על "חוסר נחת", אני חושבת שיש כעת הרבה חוסר נחת מהחינוך בגיל זה. זה מקצר את ימיהם של רכזי חינוך, רכזות הגיל הרך בעיקר. במקום לעסוק בהדרכה וייעוץ הן עוסקות בבעיות כוח אדם כל הזמן - נוני-סטופ. התפקיד הזה הוא תפקיד כמעט חסר סיכוי...

ואז נכנסים למצב שבאמת קשה לנו מאוד. היום המילה "מטפלת שכירה" כבר מילה המתחילה להיכנס לג'רגון. לפי כל שידוע לי אצלנו, בקיבוצי התק"ס זה עוד לא נכנס. בקיבוץ הארצי יש קיבוצים שזה נכנס.

צ ו ר ת

ל ב ד י ק ת

ר ע י ו נ ו ר ת

מ ש ו ג ע י ס

אנחנו מושיבים עכשיו צוות מרכזי בין תחומי, משותף לוועדת חברה, וועדת משק וועדת חינוך, כדי שישב וילמד את כל הרעיונות, גם המשוגעים ביותר, שמסתובבים בחלל האויר, לבדוק אותם, לבחון אותם ולהמליץ המלצות. ואז, כשישאלו אותנו "האם אפשר?" נוכל להגיד "את הדברים האלה בדקנו. אנחנו רואים חסרונות כאלה וכאלה, ויתרונות כאלה וכאלה, ורעיונות אלה אינם מקובלים כלל. אני בכל אופן לא רואה במטפלת שכירה פתרון, אפילו רק מפני שאיני רואה (בלי לפגוע באף אחד) את החומר המקצועי המעולה שנקבל מבחוץ.

אבל עלינו לבדוק אם יש לנו מה ללמוד גם ממעונות נעמת וויצו. אינני חושבת שהם נותנים את החינוך שאנחנו שואפים אליו. אבל אם אנחנו נשאלים "איך זה ייתכן שבמעונות האלה יש שמונה ילדים ויותר על כל מטפלת, התשובה יכולה רק להיות "בדקנו ומצאנו כך וכך".

כרון אחד לפתרון הוא להפוך את כל הנושא של עבודה לתקציב. כך: בית הילדים המסוים יש לו תקציב כזה וכזה, שכולל צעצועים, שיפוצים---וגם ימי עבודה. עכשיו - מי שחוסך בימי עבודה, הסכום של החסכון עומד לרשותו. או לשם השתלמדת נוספת או לקניית ציוד נוסף. זה ייתן איזה שהוא תמריץ למערכת בנושא הזה.

כאמור לצוות יש רק הנחייה אחת: מו ת ר ל ד ב ר ע ל ה כ ל - אין פרות קדו- שות. אנחנו גם מזמינים כל מי שיש לו רעיון, להעבירו אלינו. הכל ייבדק.

בשטח הזה בתי הספר הקיבוציים בהחלט עושים עבודה, שבתי הספר העירוניים אינם עושים. מתפשטת בבתי הספר יותר ויותר הפעילות לעומק. סמכנו את ידינו על תוכנית אמנ"ה ((ארגון מחנכים נוער והורים)). יש לנו עכשיו מספר ימי עיון משותפים עם וועדת החברה, שבו יידונו שאלות כגון "האם המשפחה תופשת את מקומה במערכת?" "איפה קשרי הגומלין בין הגורמים השונים בחינוך?".

"פאבים" בנושא זה עבדנו במשותף עם ועדת התרבות. מה באמת קורה ? איך ה'מוסד' הזה משפיע כלפי מטה?

בנושאים אחרים עבדנו בשיתוף עם ועדת הקליטה. אין הוועדות מסתגרות כל אחת בתחום שלה, ויש הרבה מאוד שיתוף פעולה.

- איזה אחוז של עבודתך הוא "בשדה"?

את העבודה במשקים אנחנו משאירים בדרך כלל לעובדים באיזור. הקשר שלנו עם המשק הבודד הוא לרוב דרך האיזור, ובאמת באותם איזורים שיש צוות פעיל אנחנו גם יודעים מה קורה בכל משק. איזור שאין בו צוות פעיל, שם הקשר באמת חלש ביותר. הקשר האישי שלי עם קיבוצים בודדים הוא רק במקרים אקוטניים יותר, או באיזור שכלל איננו מאויש.

- שאלה אחרונה: אז השנה הזאת עברה מהר?

תמר נושמת עמוק ואומרת באנחה: "השנה עברה מאוד מהר".

אנגה

ת ו ד ה... תודה....

בס"ד

תודה רבה! (טוב מאוד מאשר לעולם לא)

לכל אלה שנתנו לנו מתנה לחתונתנו, ולאלה שעשו את כל הדרך מכפר-הנשיא לירושלים והשתתפו בשמחתנו.

ושוב מקרב לב תודה רבה.

אפרים ואסתר (אנדריאה) שור

לכל בית כפר הנשיא.

אנחנו מאוד רוצים להביע את תודתנו העמוקה על ההתחשבות, העזרה, ההבנה וההשתתפות הכנה שקיבלנו מכם לאורך כל הדרך בזמן המחלה, ולאחר מכן בניחומים על פטירתה של אימנו ג'יין אנגלסברג האהובה.

מודים לכם מקרב לב,

הלן, נחמן, ג'ודי וג'ואי אנגלסברג

הורגש צורך בצוות המלוות לנהלי טיפול ברורים בהתנהגויות חריגות שליליות.
מנהלים נוסחו ואושרו על יד הוועדה, והרי הם:

נ ו ה ל י ט י פ ו ל בהתנהגויות חריגות שליליות בנעורים ונעורות.

התנהגויות חריגות שליליות: הכוונה לכאלה שהן חורגות
מז הנורמות המקובלות - ונמצאות לעתים בתחום הפלילי.

בכוונת הצוות לנקוט במספר שיטות פעולה שונות (לא
בהכרח תמיד בכולן):

(1) לערב הורים מיידית בכל מיקרה (גם אם מדובר
בשמועה בלבד). סעיף הכרחי!!

(2) שיתוף ההורים בכל תהליך הבירור והתגובה.

(3) לערב מזכיר/ה או רשות סמכותית אחרת בקיבוץ.

(4) ערוב המשטרה רק בעקבות שיחה של מינימום 5 איש
מוועדת הנעורים והמזכיר/ה.

(5) להעזר באנשי מקצוע (פסיכולוגים, סוציאלוגים,
קציני מבחן וכו')

(6) במקרה ונראה לנו שזה יועיל, לפרסם את השם.

קבלת ילדת חוץ מרב מרכס. הוחלט לקבל למשך שנה"ל הקרובה את הנערה, תלמידת י"א,
יתהיה באימוץ של משפ. פרלסון. היא תלמד בתל חי במסגרת אומנויות
ותשתייך לחברת הנעורים שלנו, לאחר שייחתם הסכם בין הוריה לבין הקיבוץ.

תקציבים בנעורים דישון הציע שהחל מכיתה ט' יוענקו תקציבי בגדים, נעליים וחופש
בנעורים. ומכיתה י"א יקבלו הנעורים פנקס צ'קים שיכלול את כל
התקציבים (ביגוד, הנעלה, חופש, ומרכולית). לאחר דיון שבו הועלו בעיקר חששות שהנעורים
לא יידעו כיצד להשתמש נכון בכסף, התקבל הסיכום הבא:

(א) בכיתה ט' + י' יקבלו הנעורים תקציבים נפרדים של הנעלה, ביגוד, חופש ומרכולית.
בתקציבים אלה הם אינם יכולים לעבור למינוס, ועליהם להסתדר עם מה שיש. בשלב זה
תקציב הביגוד בפיקוח מחסנאית הילדים, תקציב הנעלה בפיקוח האחראית על חנות נעליים,
ותקציב חופש בפיקוח גיזבר הכיתה.

(ב) בכיתה י"א יקבלו הנעורים תקציב כולל - כל חצי שנה. דפי עידכון של התקציב יגיעו
להורים ולמלוות בכדי להיות עם יד על הדופק, ולמצוא את אלה שמתקשים להסתדר
עם התקציב. אין אפשרות להיות במינוס. הסכומים השליליים יכוסו מתקציב ההורים.

(ג) נקיים שיחה מכינה להורי התלמידים בי"א, וי"ב כדי שגם הם יהיו שותפים ויוכלו
לעזור לילדיהם להסתדר.

ש ל ו מ י ת

(לא מלוח המודעות)

בשבוע הבא יתחילו בחפירת השטח לאולם ההתכנסות. יש לי הרגשה שרוב חברי המשק לא יודעים ששני שלישים מהדשא הגדול יילקח עבור הבנייה. ז"א שלמשק לא יהיה שטח גדול מספיק באזור חדר האוכל שיוכל למלא את הפומקציות שמילא הדשא עד עכשיו - מסיבות בר-מצווה, חג המשק וכל מני אירועים אחרים.

בהזדמנות זו הייתי רוצה להביע את דעתי, ולציין שאולם ההתכנסות, פלוס התוספות לחדר האוכל יגרמו למצב שבו יש לנו מבנה עצום וגבוה, כשמסביבו אין כמעט שטח פתוח, והרי כשבונים מבנה, אחד הגורמים החשובים ביותר בתכנון הוא איך ייראה השטח מסביב, ואיך ישתלב המבנה בשטח. לדעתי, לבנות את אולם ההתכנסות צמוד לחדר האוכל זו טעות גדולה. אני רוצה להציע מקום שונה - באזור חדר האוכל הישן. האזור מתאים בצורה טובה מאוד לאולם התכנסות:

- (א) יחלק את העומס האנושי וכל הכרוך בו, לשני אזורים.
- (ב) אולם התכנסות דורש דרכי גישה נוחים וקלים. באזור חדר האוכל אין דרכים כאלה. באזור חדר האוכל הישן והמקלחת הציבורית יש שתי דרכים. בנוסף תהיה חניית רכב נוחה מאוד.
- (ג) באולם ההתכנסות תהיה קומת חדרי הלבשה שהיא בדרך כלל מתחת לבמה, ולכן באזור חדר האוכל יצטרכו לחפור כמה מטרים, ועדיין יהיה המבנה גבוה מאוד. לעומת זאת באזור שאני מציע יש מדרון טבעי שינוצל בקלות, והמבנה לא יבלוט בצורה משמעותית מעל פני השטח.
- (ד) בנייה באזור החדש תאפשר את פיתוחו - בנייה באזור חדר האוכל הקיים רק תפגע בפיתוחו.

כאשר תיגמר עבודת השיפוץ של חדר-האוכל, אני בטוח שכל החברים היו רוצים מאוד שהנוי סביבו יהיה לא פחות מרהיב ביופיו - בניית אולם ההתכנסות במקום המיועד לו היום לא תשאיר שטח מספיק לכך.

אני יודע שאולי קצת מאוחר, אבל מוטב מאוחר קצת

מאשר.....

י ג א ל

שלום לכם חברים,

אחרי הרבה שנים עשינו זאת. הגענו למשק לביקור. הזמן כמו עמד מלכת. לא השתניתם. אותה חביבות, פתיחות ורצון להנעים לנו את חופשנו. גם הילדים נראים כמהדורות חדשות של אחיהם הבוגרים שאותם הכרתי ובהם טפליתי.

כולנו מאד נהנינו בביתכם מכל רגע (ובתי גיל שואלת וחוזרת מדוע עזבנו בכלל??).

המעבר מלהיות אחות עשרים וארבע שעות ביממה ומעורבת, לבין להיות אורחת ולצפות מבחוץ - היה חוויה בהחלט מענינת בשבילי במיוחד, אבל לא יכולתי לעמוד בפתוי והתקרבותי למרפאה. הכרתי את האחות. הכרות שטחית. נטע ספרה לי שעברה קורס והיום הינה מזכירה עם תעודות.

את הרופא שלכם הכרתי מתוך שכנות (בית בלונד 7) והרגשתי שאני רוצה לומר לכם עד כמה שפר עליכם מזלכם שרופא משפחה מומחה סוף סוף הגיע למשק, כאשר בארץ משוועים לרפואת משפחה טובה וכל מרפאה בעיר המכבדת עצמה, שולחת רופא להתמחות של מספר שנים ברפואת משפחה.

ברוב המרפאות בארץ הנושא רק נמצא בחיתוליו. אני עובדת היום בבית החולים בחדר מיון באשקלון, ורוצה לספר לכם על רגל אחת כיצד מתנהלת העבודה בחדר מיון וגם במחלקות בית החולים. (ותיפקוד זה זהה פחות או יותר בכל בתי החולים). בחדר המיון ובמחלקות מקבלים ומטופלים חולים במצב דחוף, לאחר שמצבם זה עובר, נשלחים החולים למרפאות באיזור מגוריהם להמשך טפול. באם יש רופא משפחה, המכיר את החולה ומרכז את כל בעיותיו הרפואיות והלא רפואיות, יכולת ההתמודדות של החולה ומשפחתו עם המחלה והשלכותיה הרבה יותר קלה ומהירה. כפי שאני רואה היום את הענין אין היום אפשרות טכנית שביה"ח שתפוסתו על פי רוב מעל 100% לטפל ולעקוב אחר החולים, ותפקיד זה מוטל בהחלט על אחריותו של רופא המשפחה והצוות.

וכאשר נמצא רופא משפחה מומחה, הוא עושה זאת תוך שיתוף פעולה מלא עם בית החולים ועל הצד הטוב ביותר.

על כן מתקנאה אני בכם על שזכיתם בשירות זה ונצלו זאת.

הייתי מוכנה להתנסות היום בעבודה צוות כזו. ואולי....

תודתנו על הכל
יהודית, ראובן

וכל הילדים.

לפני כמה שבועות השתתפתי בקורס של שלושה ימים בנושא הגריאטריה. היוזמים

היו התק"ם בשיתוף של בית חולים "שערי צדק" בירושלים.

היינו 50 נשים ושני גברים מקיבוצים ומושבים מכל הארץ. שלושת הימים היו מרוכזים מאוד, מ 8.00 בבוקר עד 21.00 בערב, אבל רוב ההרצאות והסיורים היו מעניינים ביותר.

ברצוני לספר לחברים על העבודה הנהדרת הנעשית בשטח ושראינו בעקבות ההרצאות. הרצאה אחת טיפלה בבעייה של אורח החיים של זקן בודד, שאיננו מסוגל כבר לטפל בעצמו. האם מוטב להשאיר אותו בסביבתו המוכרת, לספק את הטיפול היומי הדרוש ולשפר את תנאי השרותים, דרכי גישה וכו', או להעביר אותו לבית אבות, או אפילו לקיבוץ אל משפחתו, ששם אין לו חברים והסביבה זרה לו. במקרים אלה הכרחי לתת למעורבים אל כל המידע לגבי האופציות הקיימות, כדי שיוכלו להחליט בצורה נכונה. הרצאה נוספת היתה בנושא דמנטיה סנילית, ומחלת 'אלצהיימר' בפרט.

מחלות אלה מקשות מאוד על החולה ועל המשפחה, כי הניוון המוחי גורם למצבים פיזיים ונפשיים שקשה מאוד לאדם לא מקצועי לטפל בהם. לכן הקים "שערי צדק", בתמיכת עיריית ירושלים, ארבעה מעוני יום לסובלים ממחלות נווניות אלה. הסובלים ממחלה דמנטיה סנילית יכולים לבקר שם ארבעה ימים בשבוע מ 9.00 - 12.00. הם משתתפים בתרפייה דרך אומנות ודרך מוסיקה, ומקבלים טיפול בתקשורת. ביקרנו במעון כזה, והתרשמנו עמוקות מן הטיפול האוהב והמסור שנותנים העובדים שם (לרוב עובדים סוציאליים דתיים מארצות הברית!).

"שערי צדק" מארגן גם ייעוץ וקבוצות טיפול למשפחות של החולים.

הרצאה אחרת שהרשימה אותי מאוד טיפלה בנושא של ניצולי שואה, ובעיותיהם המיוחדות בעת זקנה. הרי ידוע שאנשים זקנים רבים חוזרים אל העבר, והעבר לאנשים אלה זאת השואה. לכן, יחד עם הטראומה של ההזדקנות עליהם להתמודד שוב עם הטראומה של עברם, שהשאיר אותם אולי יחידים במשפחתם. אולי יקריהם נהרגו לעיניהם, ולכן לא הרשו לעצמם לאהוב את ילדיהם הם. גם צפיותיהם מילדיהם לא פעם היו גבוהות מדי ולא מציאותיות. כדי לטפל במצבים כאלה לא פעם יש צורך בטיפול אינטנסיבי. בביקורנו בבית החולים עצמו התרשמתי מאוד מהסדר והנקיון, ושוב, מן הטיפול

האוהב שלו זוכים במחלקות הגריאטריות, האחת לחולים כרוניים והשנייה לשיקום.

לא אוכל כאן לפרט את כל ההרצאות והסיורים, אבל מאוד נהנתי ואקווה לישי

לפחות חלק מן הדברים החדשים שלמדתי, ומה הם?

המשך בע'

AUTHOR	TITLE	CONTENTS
Logan Julie	Intimate Strangers	Novel
Koch Edward I.	Mayor	Autobiography
Corn Charles P	The Possible Dream	Story of Amway Corp.
Sharpe Tom	Vintage Stuff	Novel
Greene Graham	The Tenth Man	Psychological Thriller
Holt Victoria	Lord of the Far Island	Novel
Galbraith John K.	The Triumph	"
Sargent Pamela	The New Women of Wonder	Sc. F. by women for wmn.
Parkes James	The Conflict of the Church and the Synagogue	-
James Clive	Unreliable Memoirs	Australian Humour
!! JUDEIKIN LENNY	The Judeikin's	-
Clancy Tom	Red Storm Rising	Novel
Maclean Alistair	Santorini	Sea Novel
Silverman Dov	The Fall of the Shogun	Novel
Capote Truman	In Cold Blood	Crime
Briggs Katharine	A Dictionary of Fairies	Reference Book to Fairy Lore in Britain & Ireland
Bright Elizabeth	Reap the Wild Harvest	Novel
Davis Robert P.	Control Tower	Airplane Novel
Wyndham John	The Midwich Cuckoos	Novel
Halter Marek	The Book of Abraham	Historical Novel-
	(תרומה מבני משפחת אנגלסברג - לזכר אמם)	^ Jewish family

הקורס היה נהדר (המשך מעמוד 12)

קודם כל חשוב שכל מקום ציבורי יהיה נגיש לכל האוכלוסייה, גם לאלה בכסא גלגלים, וזה כולל מוסדות כגון חנות נעליים, מספרה, מועדון. בנוסף לזה חשוב שאדם זקן ובודד לא יאכל את ארוחותיו בדידות. זה מדכא מדי.

דברו אל אנשים זקנים בצורה ישירה, כמו לכל אחד אחר. אל תתייחסו אליהם כאל ילדים. הת-יעצו איתם בכל נושא הנוגע להם אישית. שאיפתי היא לפתוח מודון בוקר לאותם זקנים שכבר לא מסוגלים לעבוד. כעת יש ששה אנשים כאלה, אבל אני זקוקה לעזרה כדי לבצע את זה.

בכלל, העבודה הזו עם חולים וזקנים תרבה בשנים הבאות. העבודה היא מעניינת ונותנת סיפוק רב. אין יום אחד דומה למשניהו.

האם משהו בגיל 25 - 40 מוכן לבוא לדבר איתי? בחנוכה יתקיים קורס מעשי בבית לוינסטיין.

ר י ט ה (תרגום - אנגה)

שם המחבר	שם הספר	תוכן
אבידן דוד	שירי אהבה ומין	רומן
בלס שמעון	היורש	"
דבלין אלפרד	ברלין, אלכסנדר פלאץ	"
די-אסיס מאשאדו	זיכרונותיו של מת	מהסרט על וייט-נאם
אי דיי דייל	פלאטון	רומן ביון
דייטון לו	מיבצע ברלין	רומן פשע
וטרינג יאן	גלגל קוצים	רומן
זינגר ישראל י.	האחים אשכנזי	רומן ישראלי מודרני
מירן ראובן	התוכי שתק פעמיים	רומן ארץ-ישראלי
קנז יהושע	אחרי החגים	רומן ישראלי
רון מרדכי	החוזר בכפירה	"
שחם נתן	רביעית רוזנדורף	שירה ישראלית
סיוון אריה	חבוקים	פילוספיית היצירה
שוהם ש.ג.	יצירה והתגלות	הקשרים ההיסטוריים של בריטניה עם א"י
טוכמן ברברה ו.	התנ"ך והחרב	תולדות בית הספר הקיבוצי
פורת ראובן	היחוד והיחיד	יונקים
אלון עזריה (עורך)	החי והצומח של א"י	חומייני והמהפכה האסלאמית
טאהירי אמיר	רוח אללה	ירושלים מימי הבית הראשון עד בירת ישראל
כהן אמנון עורך	ירושלים מימי הבית הראשון עד בירת ישראל	ספר השנה 1987
אנציקלופדיה בריטניקה לנוער		

נ ר ז כ ר ו ז

כ"ט באב - סטיב בן-יוסף

עֵינֵנוּ! ♥

אורחים לחג

כבר חילקתי דפים
בקשר לראש השנה. היות
והתחלנו בשיפוצים בחדר
האוכל ולא יודעים בדיוק מה יהיה המצב בחג, נבק-
שכם לקחת את זה בחשבון כשתקבלו אורחים.
חברים חייבים להחזיר את הדפים עכשיו כדי שנקבל
תמונה ראשונה.

הפעם חייבים לקבל מקרובי משפחה וכו' תשובה
סרפית עד 7 בספטמבר. אחרת אין אפשרות להבטיח
מקום. אחרי הכל גם מי שנוסע לבית-מלון בחגים
חייב להודיע על כך כמה שבועות מראש, לכן אין
סיבה לא להחליט עד התאריך הנ"ל.

חברים! אם תפעלו לפי ההוראות הנ"ל יהיה לנו
חג שמח! מקום נוח, שירות טוב ואווירת חג
כפי שאנחנו אוהבים

** תחזירו את הדף!

*** תסכמו עם האורחים!

**** תחליטו מה אתם עושים! שלכם

נטע

מספר טלפון

הפעם טעינו!

מספר הטלפון של

הררי ברג

063

(ולא לפי שפורסם)

מחדר ההדפסה

לחברים שלום!

לאחרונה רבו המקרים בהם הביאו
החברים עבודות להדפסה על גבי
דפים בגודל לא מתאים לאופסט.

אי לכך, על מנת למנוע אי הבנות
ועוגמת נפש, גשו אלי לפני הכנת
העבודה, כדי להתייעץ איתי לגבי
סוג וגודל הדפים. ניתן בהעדרותי
לפנות אל דליה ב. במזכירות
הטכנית.

תודה,

רירי

NEWS OF THE WEEK

* Welcome home to Pearl and Belinda, who visited the land of their birth after an absence of many years. They had a very nice time, but, as Pearl comments: "Now I know why I left Rhodesia"

* Leonie Golan and Helen Lifshitz are taking part in a "conversion Ulpan" in kibbutz Sh'luchot. We wish them a pleasant and instructive six months.

* Margalith Samberg is going to spend a year learning about her (and our) Jewish heritage at "Oranim" Seminar. At the same time she will be responsible for organising short seminars for teen-agers from, kibbutzim and from abroad.

- * We have a new basket-ball trainer. D'ror Collins passed a trainer's course at the prestigious Wingate College this summer, which is quite a feat. I hope this doesn't mean that you will stop playing, D'ror!
- * Gila and Max Mader have gone abroad for a few weeks. We wish you a safe journey and come back safely.
- * Vita participated in a three-day course about geriatrics some weeks ago, at Sha'arei Tsedek Hospital in Jerusalem. She found it most interesting, especially as it gave her an opportunity to talk to people who do the work she is doing, in other kibbutzim and moshavim. (There were 50 participants).
- * Did you hear about the "combine" that helped to send the last batch of chickens to market? It does save work, but unfortunately it cannot get in to the smaller chicken houses, so there will still be chaverim who are called out at night - especially if the thing breaks down.
- * Your "Page" is being typed on my dining-room table this week. I usually do it in the Weizman Room, and even when the tractors started their work just outside the window it wasn't too bad. But this week they brought out the pneumatic drills, the whole building was shaking, and the noise was just

out of this world. How the Clinic carried on I just don't know. I understand they too will be moving out soon. We'll let you know where to....

In the meantime, keep well.

SHABBAT SHALOM

Inge

Tel. No. - Harry Berg - 063

(and not as published previously)

מזל טוב מזל טוב מזל טוב

H A P P Y B I R T H D A Y

23.8. 87. Ariella Hadar
24.8. Airan Primost
Ayall Golan
Hadassa Nymark (Granddaughter)
26,8. El'ad Farchi (Waterman - grandson)
27.8. Blanche Levy
29.8. Rinah Lopov

M A Z A L T O V

Janene & Palu
Marky & Bath-Sheva
and all the family
on the occasion
of your WEDDING

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

23.8.87 Tamar & Mickey Herman (Rifkind)
26.8. Avivah & Eric Linton
27.8. Ilse & Adam Ben-Chanoch
Leonie & Rami Golan

"Be Fruitful and Multiply"

The Easton family certainly believe in that commandment! Only a couple of weeks ago Andy added to the clan, and here we have another MAZAL TOV, a boy was born to their son in Gamla on the Golan Heights. Grandma,

Grandpa, Greatgrandma - well done! *

TONIGHT - in the dining-room at 21.45 - "SUMMER BUBBLES"

a programme of bits of this and that.

Tommy will tell of his experiences with volcanoes in Hawaii.

Rhona will recall her visit behind the iron curtain.

Richard and Andy will talk about...motor-bikes ancient and modern.

Jeannette P. will talk about healing through touch,

and other items. (in Hebrew)

Our condolences to the Mendzigorski and Hame'iri families, on the untimely death of their cousin, Mark Segal, senior political correspondent of the "Jerusalem Post" for many years. Marky was with^{us} at the beginning of the road, on hachshara in England, and when he came to Israel he stayed in kibbutz Tsor'ah for a while. I am sure many of you will miss his commentaries.